

dig Reményi Ede egy cigányzenekar élén szerenádott a művésznő lakása előtt.

Ez a búcsúest azonban még nem jelentette Hollósy Kornélia teljes visszavonulását. Hátra voltak még azok a vidéki városok, melyek régebben vendégszereplésre hívták s amelyeket azzal nyugtatott meg, hogy majd a színpadtól való visszavonulása után megy oda énekelni. 1862. szeptemberében kezdte meg körútját. Debrecenben, Kolozsvár, Szamosújvár, Deés, Marosvásárhely, Kassa, Léva, Miskolc, Balassagyarmat, Rimaszombat, Szatmár, Nagyvárad azok a városok, ahol részint hangverseny keretében, részben egész operában fellépett. 1862. novemberében távirattal Bukarestbe hívták, hogy az ott működő olasz operatársulatot »mentse meg«. Innen csak 1863. márciusában tért vissza s rövid pihenő után folytatta a megszakított vidéki körutat s Makó, Szabadka, Baja, Kaposvár, Sopron, Pozsony, Nagyszombat, Kőszeg, Szombathely, Győr, Pécs, Székesfehérvár, Keszthely, Balatonfüred, Komárom, Sátoraljaújhely, Ungvár, Losone azok a helyek, melyek egy-egy fényes hangversenye emlékét őrzik. Az egyes városok egymással versenyezve úgy fogadták, mint egy királynőt, aki nemcsak gyönyörködtet, de jót is tesz. Fellépti díjainak felét ugyanis mindenütt jótékony célra, ovoda, zeneiskola létesítésére adta. 1864. nyarán végleg elhagyta a fővárost s férje dombegyházi birtokára költözött. Színpadi ruháit szegényebb színésznőknek ajándékozta, pompás himzett jelmezeit pedig egyházi ruhákká alakíttatta át. A dombegyházi birtokon a munkásnép épűgy megszerette, mint egykor a színház közönsége. Utoljára nyilvánosan Liszt Ferenc felkérésére a Nemzeti Zenede 25 éves jubileumán (1865.) énekelt s még mindig olyan elragadóan, hogy Liszt Ferenc csodálkozva kérdezte, miért nem marad még továbbra is a színpadon. Ő azonban családjának akart élni s otthon maradt. Férjét, krivinai Lonovics Józsefet 1879-ben Csanádmegye főispánjává nevezte ki a király s mint a megyének két évtizeden át vezetője, általános szeretetnek, megbecsülésnek és tiszteletnek örvendett. Dombegyházi birtokukról gyakran bejártak Makóra s élénk részt vettek a társadalmi életben. Hollósy Kornélia utolsó nyilvános

szereplése 1888. szept. 7-re esik, midőn Csanádpalotán Kelemen Lászlónak, az első magyar színingazgatónak emlékoszlopát leplezték le, ahol ő volt az ünnepség védasszonya.

S aztán jött a nagy influenzajárvány, mely 1890. február 10-én örökre elnémította a »magyar csalogány« hangját. Emlékére a hálás utókor a makói színházat »Hollósy Kornélia Színház«-nak nevezte el, melynek előcsarnokát mellszobrára díszíti; nevére tanulmányi ösztöndíjakat alapítottak s Makó város egyik utcája is a nevét viseli. Arcképe a Szépművészeti Múzeum »Történelmi Arcképcsarnoká«-ban szintén feltalálható.

(*Diósszilágyi Sámuel dr.*)

Hollósy Kornélia-Színház. (Lásd: Makói színház.)

Holly Jenő, író, sz. 1896. máj. 9-én, Stomfán (Pozsony m.). Tanulmányai befejezése után Pozsonyban ujságíró lett. Színműve: »Seine Eminenz«, vj. Pozsony. 1925.

Holndonner Ilonka, operaénekesnő, a schwerini udvari színház primadonnája 1922. jan. 18-án mint vendég fellépett a Városi Színházban, a »Rigoletto« Gildájában.

Holottai Irma, színésznő. (Lásd: Kovács Gyuláné.)

Holottay Erzs, karénekesnő, 1895. szept. 15-től a M. Kir. Operaház tagja.

Holt szemek. Opera 4 felv. Szövegét Ed. Lytton Belwer »The pilgrims of the Rhine«-je alapján írták Hans Heinz Ewers és Marc Henry. Ford. Kern Aurél. Zen. szerz. Eugen d'Albert (1916.). A M. Kir. Operaház bem. 1921. nov. 28-án. Ekkor lépett színpadra Tihanyi Vilma, fiatal drámai énekesnő, mint sokat ígérő tehetség.

Holtei Karl, német költő, sz. 1798. jan. 24-én, Boroszlóban, megh. 1880. febr. 12-én, u. o. 1819-től színész volt, majd színingazgató lett. Több színdarabja a mi színpadjainkon is színre került. A »Gott erhalte« második szövegét ő írta; ezt énekelték a magyarországi iskolákban, sőt színpadokon is, 1867-ig.